

Overweging uitvaart Gerard Bekken

Elke tijd is Gods tijd...

Na de drukte van de afgelopen weken, nu alles geregeld is wat er gedaan mocht en moest worden, is er rust. Veelal laten we ons gemakkelijk uitnodigen om ons te haasten, omdat we menen dat de tijd van ons is. De maatschappelijke tijd heet: 'Tijd is geld!'. Als dat zo is, dan zitten we nu onze tijd te verdoen! Maar is dit zo? Leven we nu niet samen en in dit kerkgebouw in een andere tijd? De cantate van Johan Sebastian Bach die zoon Antoon net gezongen heeft, opent voor ons een andere werkelijkheid. 'Gottes Zeit is die allerbeste Zeit.' Maar wat is dan Godstijd en wat moeten we dan doen om deze allerbeste tijd te beleven? Het antwoord is schrikbarend eenvoudig. Niets! We hoeven niets te doen, we mogen zijn.

De schrijver van het boek Prediker maakt ons deelgenoot van een inzicht van hemzelf. In zijn leven heeft hij geleerd om in te zien dat de tijd niet aan hem behoort. Voor Prediker hoort de tijd aan God en zo ervaart hij, is deze tijd tijdloos. De tijd is niet gisteren, ook niet morgen of straks. De tijd is altijd 'hier en nu'. Nooit 'daar en dan'. In de wetmatigheid van 'Alles heeft zijn tijd', en tijd: om geboren te worden en te sterven, om te bouwen en af te breken, is steeds het 'nu' als een constante aanwezig.

Ook al was het nog zo druk, ook al stond de pastorie op zijn kop vanwege de vele uitvaarten. Gerard was de rust zelve. Deed nauwkeurig wat hij moest doen en dacht dat verstandig was en liet zich door de tijd niet gek maken. Ook niet door mij. Het 'hier en nu' was voor Gerard het moment om present te zijn. Nu alle aandacht geven die je nodig hebt, nu de familie bijstaan in het verlies, nu met het gezin delen in het pas geboren geluk. Leven in gisteren of morgen, is leven buiten het nu.

Nu is als God: eeuwig en altijd. We kunnen er niets aan toevoegen of iets aan af doen. Nu is het moment om vrienden te maken, nu is het moment om aandachtig te luisteren, nu is het om open te staan voor de liefde die ik mag ontvangen als een geschenk. Je daarvan bewust zijn, is weten dat alles Godstijd is, en daardoor de allerbeste tijd.

Ghandi heeft eens wijze woorden gesproken: God is een onpersoonlijke God. Hij neemt een gedaante aan voor wie naar een persoonlijke ontmoeting verlangt. De leerling Johannes verlangde om te leren bidden, hij wilde de God van Jezus ontmoeten. Zo leerde Jezus hem het gebed waarin God de gestalte van de Vader aanneemt. Het Onze Vader. Het is ook dit gebed dat Gerard in zijn leven het

meest gebeden heeft in deze Petruskerk en andere kerken van onze parochie. We hoorden de tekst in het evangelie, we kennen de tekst vanuit ons hart.

In het Onze Vader leert Jezus ons de drie beden om zowel lichamelijk als geestelijk staande te blijven. Dat God is, dat wij brood nodig hebben om te leven en tenslotte dat niemand zonder vergeving kan. In zijn leven heeft Gerard deze zaken meer dan waar gemaakt. Vanuit zijn geloof heeft hij zich laten roepen om diaken te worden en zo is hij mede het gezicht van God. Het brood voor vandaag waar ieder mens het meest nood aan heeft is aandacht, nabijheid en respect. Deze aspecten waren als vanzelf in Gerard vereend. Gerard heb ik mogen leren kennen als een liefdevol mens, die niet makkelijk boos werd, steeds de positieve zijde wist op te zoeken en elk mens steeds een nieuwe kans gaf. Zo was en werd hij in zijn leven steeds meer een diaken naar het hart van onze Kerk.

De enorme inzet en liefde die Gerard heeft gehad voor zijn Kerk en speciaal binnen onze parochie, is moeilijk in een paar woorden uit te drukken. Als vanzelfsprekend mocht er steeds een beroep op Gerard gedaan worden, maar we wisten dat dit niet van zelfsprekend was. We beseften en beseffen dat al de uren die Gerard hier heeft gestaan, hij niet thuis kon zijn bij zijn geliefde Riet en zijn kinderen. Riet, namens de hele gemeenschap, namens pastoor Goris en het pastoraal team dank ik je uit de grond van ons hart voor al die uren dat je Gerard met ons hebt willen delen. Het kon altijd, het mocht altijd. Hoe groter kan de liefde zijn die iemand de ander toe wenst? Het vervult ons allen van een diep respect. Riet, hartelijk dank!

Het woord dat Gerard kerkelijk gezien denk ik het meest gesproken heeft, is het woord 'Amen'. Het betekent: Zo is het, zo zij het! Dit wil ik beamen. Dat ik het waar mag maken in mijn leven. Het 'Amen' omvat het leven van Gerard. Zo is het en zo is het steeds geweest. Gerard heeft zijn liefde naar Riet en zijn kinderen, zijn liefde voor het diaconaat en zijn Kerk waargemaakt. Daarom kan en wil ik niet anders zeggen op het voltooide leven van Gerardus Martinus, vanuit de grond van mijn hart: AMEN.

Gabrie Papenburg, ere-pastoor

